

[Aagø Fogh.]

det er langt sundere forhold end tidligere, vi nu har opnået ved dette resultat, nemlig at kasserne får deres tilskud i forhold til de udgifter, de har, i stedet for at de, når året er sluttet, skal op og have dækket en regning i finansudvalget. Der må nu være skabt et grundlag, som giver rigsdagen mulighed for at sige til arbejdsløshedskasserne: nu er der foretaget virkelig generelle ændringer, og nu er der mulighed for, at de kan føre en politik, så at der kan skabes en balance, og det må kasserne efter det, der her bliver gennemført, tilstræbe.

Evald Christensen: Jeg vil også gerne sige den højtærede socialminister tak for den måde, han har båret hele denne sag frem på. Jeg kunne også ønske, at vi alle var lige så ivrige og arbejdslystne som ministeren, når det gælder om at sætte noget ind på at få ført en sag igennem.

Vi stemmer for forslaget.

Noget af det, der har glædet min gruppe mest, er, at Kristeligt Dansk Fællesforbund har fået sine kasser ligestillet med de anerkendte arbejdsløshedskasser.

I december måned i fjor var vi sindede at ville støtte det forslag om en julegave til de arbejdsløse, som kommunisterne havde stillet. Nu, da det er trukket tilbage, vil jeg undlade at sige mere om det. Det er jo heller ikke jul endnu. Nu kan vi jo se, når jul atter nærmer sig.

Fibiger: Da vi sidste efterår behandlede spørgsmålet om de arbejdere, der var blevet afskediget oppe i Thy som medlemmer af Kristeligt Dansk Fællesforbund, var det ikke blide toner, der lød fra socialdemokratiets side, men vi fik dog sagen stillet i bero, sådan at de pågældende ikke kunne blive afskediget, men kunne blive i arbejdet eller ansættes til det igen, indtil man havde fået arbejdsløshedsloven færdigbehandlet. Jeg havde på det tidspunkt et håb om, at de mennesker, der stod i de kristelige arbejdsløshedskasser, kunne blive ligestillet med de andre, inden vi var færdige med at behandle arbejdsløshedsloven. I fjor blev det ikke til noget, men nu i år er det endelig lige ved slutningen af rigsdagssamlingen lykkedes at få en ordning, så at denne kasse bliver ligestillet med de andre, og det er jeg særdeles tilfreds med. Samtidig har vi fået ordnet de andre forhold, så man ikke hvert år skal rende til finansudvalget, til staten, for at få hjælp til arbejdsløshedskasserne. Det må nu blive sådan — det vil

jeg gerne understrege —, at nu må kasserne klare sig selv og ikke forvente, at de kan komme og få tilskud yderligere; nu må de konsolidere sig og indrette deres kontingenter og udbetalinger efter den nye tilstand.

Men når de kristelige arbejdsløsheds-kasser nu er anerkendt, vil jeg gerne deri se en ændring af indstillingen hos socialdemokraterne — her på rigsdagen har de jo vist den —, således at der ikke skal være disse bestemte fagforeninger, der skal have monopol på tingene, men at alle her i landet kan være ligestillet med hensyn til arbejde, og at der ikke på arbejdspladserne herefter vil blive set skævt til nogen, fordi de står i den ene eller den anden fagforening, men at man respekterer hinanden. Ønsker man at stå i en bestemt fagforening, må man have lov til at gøre det, og man må så udvise så stor tolerance og velvilje overfor hinanden, at man kan sige til hinanden: vi er danske statsborgere, og så skal vi have lige vilkår. Man må ikke komme ind på at lave flere undtagelsesbestemmelser i vor lovgivning.

Derfor kan jeg med glæde anbefale mine meningsfæller og andre at stemme for ændringsforslaget, sådan som det her er formet, og derefter for lovforslaget. Jeg ville jo gerne, om den højtærede socialminister kunne bestyrke mig i det, jeg her har givet udtryk for, at han vil bestrebe sig for også videre frem, at der bliver ligestilling på alle områder.

Formanden: Det ærede medlem hr. Sønderup har ordet for én kort bemærkning.

Sønderup: Det ærede medlem hr. Evald Christensen gav udtryk for den sympati, han i sin tid havde næret for det kommunistiske forslag om juleunderstøttelse, og han sagde ligesom med et suk, at nu var man forhindret i at tage stilling til det under hensyn til, at tiden var trukket ud. Men, føjede det ærede medlem til, det bliver da jul engang igen. For at det ærede medlems opfattelse ikke skal brede sig og give anledning til forfejlede forhåbninger og forestillinger fremover, finder jeg anledning til stærkt at understrege, at det, som har været forudsætningen for, at vi er gået med til det ret vidtgående forslag, der foreligger her i dag, er dette, at vi for fremtiden skulle være forskånet for de ekstraordinære understøttelser af forskellig form, hvadenten man nu kalder dem juleunderstøttelser, eller hvilke andre smukke betegnelser man kan finde på at betjene sig af i den forbindelse. Jeg understreger det, for at der